

בס"ד. שיחת יום ב' דראש השנה ה'תשט"ו.

בלתי מוגה

א. [כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל ידיו הק' לסעודה].

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר בא' משיחותיו, שאביו כ"ק אדמו"ר נ"ע נהג להזכיר במשך ב' ימי ראש השנה את כל הנשיאים, מאדמו"ר הזקן ואילך, לומר דבר תורה בשמם, או לספר סיפור אודותם.

ובשיחה אחרת² אמר, שכאשר מנגנים ניגון השייך לא' מרבתינו נשיאינו — ניגון שחיברו בעצמו או שהי' מחבבו ביותר ("און האָט זיך געקאָכט זיך אין אים") — אזי מתקשרים עם נפש בעל הניגון בקשר עמוק עוד יותר מהקשר שע"י דיבור.

ולכן, ינגנו עתה ניגון מכאו"א מרבתינו נשיאינו, עד כ"ק מו"ח אדמו"ר — ניגון שהנשיא חיברו או שהי' מחבבו (כנ"ל).

* * *

ב. צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה שמע ישראל.

* * *

ג. ישנו כלל בגמרא³: "בתר רישא גופא אזיל".

כלומר: כלל הוא בתורה, שכאשר מדובר אודות גוף, אין מודדים אותו על-פי עצמו, אלא על-פי הראש.

גם כאשר הגוף מנותק מהראש, ועד ש"ראשו במקום אחד וגופו במקום אחר"⁴ — הרי כיון שלפנ"ז הי' הגוף מחובר להראש, נמשכת השייכות ביניהם באופן תמידי ("עס איז פאַרפאַלן"), כך שאפילו כשעוסקים בענין הנוגע להגוף, הרי הוא נמדד לפי הראש.

וכיון שענין זה הוא כלל בתורה — הרי זה כלל בכל מקום שהתורה מגעת אליו, דהיינו בכל מקום ממש, שהרי אין שום מקום ומציאות שאין בו מקום לתורה ח"ו, דמכיון שכל הענינים מקורם בתורה, כמארז"ל⁵

ב. תקטז, א.

(3) עירובין מא, א. וראה סוטה מה, ב.

(4) משנה סוטה שם.

(5) זח"ב קסא, רע"ב.

(1) שיחת ליל ב' דר"ה תש"ד בתחלתה

(סה"ש תש"ד ע' 3). וראה שיחת ליל ב' דר"ה

תש"ח ס"ב (סה"ש תש"ח ע' 160). וש"נ.

(2) לקו"ד ח"א קב, ב. וראה שם ח"ג תק,

"קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא", שכל סדר ההשתלשלות מקורו מהתורה, וכפי שמצינו⁶ שהתורה וישראל קדמו לבריאת העולם, הרי התורה נמצאת בכל מקום.

ד. ובנוגע לעניננו:

מבואר בחסידות⁷, שהטעם שראש השנה נקרא בשם "ראש השנה" ולא "תחלת השנה", הוא, משום שכן הוא באמת, שראש השנה איננו רק תחלת השנה, אלא גם ראש השנה, דהיינו שראש השנה הוא בבחי' ראש, ושאר ימי השנה הם הגוף.

וגם בענין זה ישנו הכלל האמור — "בטר רישא גופא אזיל":

בכלל, בראש השנה עומדים בתנועה של התעוררות, ויתכן שהתעוררות זו אינה נמשכת כדבעי במשך ימי השנה, דהיינו שההנהגה בכל ימי השנה (הגוף) אינה בהתאם לההתעוררות בראש השנה (הראש), בדוגמת המצב שבו הראש נמצא במקום אחד והגוף במקום אחר.

ולכן, יש לדעת, ש"בטר רישא גופא אזיל". ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לענין בלתי-רצוי (שבזה מדובר בגמרא שם) ישנו הכלל ד"בטר רישא גופא אזיל" — עאכו"כ ב"מדה טובה" ש"מרוכה ממדת פורעניות"⁸, שבודאי "בטר רישא גופא אזיל".

כלומר: כאשר דנים אדם — אין דנים אותו לפי מצבו בכל השנה, אלא בהתאם למעמדו ומצבו בראש השנה — "בטר רישא גופא אזיל".

גם כאשר מדובר אודות הגוף, היינו, אודות מעמדו ומצבו שבכל השנה, ולא אודות ראש השנה — גם בענין זה דנים אותו כפי שהגוף כלול בהראש (כפי שכל ימי השנה כלולים בראש השנה), ומה שיהי' אח"כ — אינו נוגע, שהרי הקב"ה דן כל אדם "באשר הוא שם"⁹, ומקומו האמיתי הוא בראש השנה.

וענין זה מסייע גם לעבודה — שיומשך בגילוי הענין ד"בטר רישא גופא אזיל", שההנהגה בכל השנה תהי' בהתאם לההתעוררות דראש השנה.

עה"ת ויקרא ה, יז.

(9) וירא כא, יז ובפרש"י — מר"ה טז, ב.

וראה גם שיחת יום ב' דראש השנה תשי"ג

ס"ד (תורת מנחם — התועודיות ח"ז ריש ע'

(14).

(6) ראה תדבאר פ"ד ופלא"א. ב"ר פ"א,

ד.

(7) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך.

עט"ר שער ר"ה בתחלתו. ובכ"מ.

(8) יומא עו, א. וש"נ. הובא בפרש"י

ה. וזהו א' מהטעמים שהזהירו כ"כ לשמור ולייקר את הזמן דראש השנה, ולעסוק באמירת תהלים הן ביום והן בלילה¹⁰,

— וכפי שמדייק כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמאמר¹¹ בענין שני הימים דראש השנה ש"כיומא אריכתא דמיא¹² ש"גם הלילה ליום יחשב", והיינו, שבפשטות הדיוק הוא על תיבת "אריכתא", ואילו כ"ק מו"ח אדמו"ר מדייק בתיבת "כיומא", שהלילה דראש השנה הוא כמו יום —

וטעם הדבר — לפי שראש השנה הוא זמן כללי הנוגע לכל השנה כולה, שהרי הדין ומשפט בנוגע לכל השנה כולה תלוי במעמדו ומצבו של האדם בראש השנה (כנ"ל), ולכן יש לייקר ביותר זמן זה.

ו. (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א):

כיון שנשאר עוד זמן קצר עד תפלת מעריב — יכולים עדיין להשלים את הענינים שעדיין לא השלימו ("וואס מ'האָט ניט דערטאָן") כדי לפעול את הענין ד"אתם נצבים גו' כולכם"¹³, "לאחדים כאחד"¹⁴,

אשר, ע"י הענין ד"בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל", כולם יחד — אזי נעשה "ויהי בישורון מלך"¹⁵, "שתמליכוני עליכם"¹⁶,

והרי "מלכותא דרקיעא כעין מלכותא דארעא"¹⁷ — שכשם שבמלכותא דארעא הנה בשעה שנעשה מלך נותן הוא מתנות, "והנחה למדינות עשה"¹⁸, כן הוא ב"מלכותא דרקיעא", שכאשר הקב"ה נעשה מלך על עמו ישראל, נותן הוא לכולם מתנות — בהמשכה והשפעה לכאו"א בכל המצטרך, בגשמיות וברוחניות.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ניגון אדמו"ר הזקן, ואח"כ נייע זשוריצי כלאָפּצי"י.]

אחרי ברכת המזון, תפלת ערבית והבדלה — חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א בידו הק' לכאו"א מהנאספים מ"כוס של ברכה".

שם ס"ג ואילך. (13) ר"פ נצבים. (14) לקו"ת ר"פ נצבים. (15) ברכה לג, ה. (16) ר"ה טז, סע"א. וש"נ. (17) ראה ברכות נח, א. (18) אסתר ב, יח.	(10) ראה תורת מנחם — התוועדויות ח"ו ע' 184. וש"נ. (11) רד"ה היום הרת עולם דיום ב' דר"ה תש"ב — י"ל בקונטרס חודש תשרי שנה זו (תשט"ו) ונדפס לאח"ז בסה"מ תש"ב ע' 9. (12) טור ובי"י (ד"ה וכתב) או"ח סת"ר. ט"ז שם סק"ב. וראה בארוכה שו"ע אדה"ז